

Arrest

nr. 216 565 van 11 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Belgiëlei 15b/10
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. FADILI en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die volgens haar verklaringen België binnenkwam in 2010, verklaart er zich op 21 december 2018 vluchteling.

1.2. Op 21 januari 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per drager op dezelfde dag aan verzoekster werd betekend.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, E.B.M., beschikt over de Marokkaanse nationaliteit. U bent afkomstig van de wijk Timedart van de stad Midar, die gelegen is in de provincie Driouch. U bent Arabier en soennitisch moslima. U bent analfabeet en was huisvrouw in Marokko. U bent ongehuwd.

Ongeveer dertien of veertien jaar geleden stierf uw vader. Na zijn dood kwam een zekere K.A.B. u ten huwelijk vragen. U wilde hier echter niet op ingaan, waarna hij u bedreigde met de dood en zei dat hij u zou dwingen te huwen met hem indien u dit niet vrijwillig zou doen. In de loop van de volgende jaren achtervolgde hij u en verzamelde hij zijn vrienden om u aan te vallen. Tweemaal diende u klacht in tegen K. bij de politie, meer bepaald in april of mei 2009 en februari 2010. U verliet uw land op 16 april 2010 met behulp van een visum voor België dat uw broer A. regelde.

Naar eigen zeggen diende u hier in België een regularisatieaanvraag in, zowel in het jaar 2010 als het jaar 2012. In 2015 diende u een aanvraag in bij de rechtbank.

Nadat u op 25 augustus 2018 op het Belgisch grondgebied in aanraking kwam met de Belgische autoriteiten, werd vastgesteld dat u zwartwerk verrichtte en u niet beschikte over geldige verblijfsdocumenten. U werd tezelfdertijd een Bevel om het Grondgebied te verlaten betekend met een inreisverbod van drie jaar. Diezelfde dag nog werd u overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Brugge (CIB). Vanuit dit centrum diende u een verzoek in om internationale bescherming op 21 december 2018, meer bepaald twee dagen vooraleer er een repatriëring gepland was op 23 december 2018. Bij terugkeer naar uw land vreest u K.E.B..

U legt geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het Commissariaat – generaal stelt vooreerst vast dat u geen identiteitsdocumenten neerlegt die uw identiteit kunnen staven. Nochtans had u die duidelijk wel in uw bezit op het moment dat u uw regularisatieaanvraag in 2010 indiende (zie administratief dossier) en verklaart u uw paspoort te hebben vernieuwd in functie van de procedure voor de rechtbank in 2015 (CGVS, p. 4). Gezien deze verklaringen, was u zich terdege bewust van de waarde van deze documenten. Dat u dan oppert in het persoonlijk onderhoud dat deze documenten in België zijn, maar hieraan toevoegt dat u niet precies weet waar deze documenten zich bevinden (CGVS, p. 3), is meteen veelzeggend over uw algemene geloofwaardigheid. Dit rijmt immers niet met het belang dat u kennelijk hechtte aan deze documenten tijdens eerdere procedures. Dat u geen documenten voorlegt ter staving van uw identiteit of asielrelaas is een eerste belangrijke vaststelling.

Verder dient onderstreept dat u reeds een achttal jaar in België verblijft en na aankomst twee keer een aanvraag indiende voor regularisatie 9bis, namelijk op 29 april 2010 en 6 februari 2015 (zie administratief dossier). Beide aanvragen werden negatief afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (zie administratief dossier). Het is opvallend dat u toen met behulp van een advocaat een regularisatieaanvraag indiende, maar hierbij niet opteerde voor het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Immers, u beweert dat u gevlucht bent uit uw land omwille van K. en diens huwelijksaanzoek en doodsbedreiging (CGVS, p.10, vragenlijst DVZ punt 5). Dat u in deze context na aankomst tweemaal een gewone regularisatieaanvraag indiende in plaats van een verzoek om internationale bescherming, is dan ook erg opvallend. Meer nog, u besloot pas een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België op 21 december 2018. Toch werd u volgens uw beweringen reeds in het jaar 2007 in Marokko benaderd door K.E.B. en volgde hij u ook de daaropvolgende jaren (CGVS, p. 16). Dat u pas elf jaar later, op een moment dat u al acht jaar in België verblijft, uw problemen met deze man kenbaar maakt aan de Belgische autoriteiten en dit overigens nadat u al meerdere maanden in een gesloten centrum verbleef en net voorafgaand aan een geplande repatriëring, is dan ook een indicatie dat uw vrees ernstig gerelativeerd dient te worden.

Dat u overigens totaal geen melding maakte van uw probleem met K. toen u op 25 augustus 2018 contact had met de Belgische autoriteiten, is eens te meer een opmerkelijk gegeven dat uw

geloofwaardigheid erg doet wankelen. Immers, op dat moment werd gevraagd naar de reden van uw verblijf in België (zie administratief dossier). Dat u hierbij antwoordde dat u niet wist waarom u in België verbleef en het schijnbaar niet nodig vond om uw voorgehouden problemen met K. te vermelden, is dan ook erg bevreemdend en roept verdere twijfels op bij de ernst en geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Verder stelt u dat u de laatste maand en half voor uw vertrek uit Marokko in uw eigen huis verbleef, samen met een buurvrouw (CGVS, p. 6). Tijdens die periode kwamen er mensen bij u langs die u bang maakten (CGVS, p. 7), met name dieven. Gevraagd wie die dieven waren, geeft u aan dat ze vrienden waren van de man die met u wilde huwen (CGVS, p. 7). U voegt er aan toe dat ze gelijk wanneer konden langskomen via de zolder van uw huis (CGVS, p. 7). Het is erg opmerkelijk dat u in datzelfde interview ook aangeeft dat u reeds vanaf 2007 door K. gevraagd werd te huwen met hem (CGVS, p. 11, 16) waarna hij u bedreigde (CGVS, p. 11, 19) en de daaropvolgende jaren achtervolgde (CGVS, p. 16). U omschrijft K. als iemand die moordt, steelt en werkt met drugs (CGVS, p. 11). Dat u het in deze context aandurfde om louter vergezeld van uw buurvrouw gedurende anderhalve maand alleen in huis te wonen, is dan ook weinig aannemelijk. U onderstreept immers zelf dat vrouwen op het platteland (rif) niet de kracht hebben van mannen (CGVS, p. 15).

Dat u uw broer A. overigens pas informeerde over de problemen met K. in 2010 (CGVS, p. 18), terwijl u naar eigen zeggen reeds bedreigd werd vanaf het jaar 2007 (CGVS, p. 18), mag eveneens erg verbazen. U bleek immers goede contacten te onderhouden met uw broer A., aangezien hij bij de visumaanvraag in 2010 garant wilde staan voor u (CGVS, p. 3) en u ook vanaf uw aankomst in België bij hem uw domicilie plaatste (CGVS, p. 4 en administratief dossier). Dat u A. dan niet sneller op de hoogte bracht van uw problemen in Marokko in functie van uw eigen veiligheid en hier drie jaar mee wachtte, is dan ook erg opmerkelijk.

Vervolgens zegt u dat u weet via Z., een meisje dat vroeger in hetzelfde dorp als u woonde (CGVS, p. 13), dat K. nog steeds daar woont en nog niet getrouwd is (CGVS, p. 13). Gevraagd of K. op heden nog zaken onderneemt om u te zoeken, stelt u dat u via de broer van Z. weet dat hij nog informeert naar u (CGVS, p. 14). Meer bepaald zou K. aan de broer van Z. vragen of u reeds teruggekeerd bent, of u hier documenten heeft, of u hier getrouwd bent (CGVS, p. 14). Gevraagd of K. dan weet dat u contact heeft met de broer van Z., stelt u dat u niet weet of de broer van Z. daarover iets gezegd heeft (CGVS, p. 14); sterker nog, u weet niet of de broer van Z. iets gezegd heeft over u aan K. (CGVS, p. 14). Dit acht het CGVS een opmerkelijk gegeven, aangezien redelijkerwijs kan verwacht worden dat u, die het land ontvluchtte omwille van K., toch meer geïnteresseerd zou zijn in de informatie die eventueel over u wordt gegeven aan de man die u vreest. Dat dit in casu duidelijk niet het geval is, doet eens te meer vraagtekens rijzen bij uw geloofwaardigheid.

Bovenstaande elementen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt. U legt geen documenten neer die een ander licht kunnen werpen op deze beoordeling.

Gelet op wat voorafgaat, kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de motiveringsplicht *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoekster voert aan dat zij wordt bedreigd door dhr. K.E.B. die haar wil dwingen om met hem te huwen. In de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zij geen identiteitsdocumenten voorlegt, hoewel zij wel op de hoogte is van het belang van dergelijke documenten; (ii) zij stelt reeds sinds 2007 door K.E.B. te zijn bedreigd en reeds sinds 2010 in België te verblijven, terwijl zij pas op 21 december 2018, twee dagen vóór haar geplande repatriëring, een verzoek om internationale bescherming indiende; (iii) zij geen melding maakte van de voorgehouden problemen met K.E.B. toen zij op 25 augustus 2018 in aanraking kwam met de Belgische autoriteiten bij betrapting op zwartwerk en illegaal verblijf; (iv) het niet aannemelijk is dat zij gedurende anderhalve maand voor haar vertrek alleen met haar buurvrouw in huis bleef wonen, hoewel zij toen reeds meermaals door K.E.B. en diens kompanen zou zijn bedreigd geweest; (v) zij haar broer A. pas over de bedreigingen vanwege K.E.B. zou hebben ingelicht in 2010, terwijl zij reeds sinds 2007 stelt te zijn bedreigd geweest; (vi) zij niet weet of de broer van Z., een meisje uit hetzelfde dorp, al dan niet iets over haar heeft gezegd aan K.E.B., hetgeen getuigt van een gebrek aan interesse in de door haar voorgehouden problemen.

Er dient vastgesteld dat verzoekster er in haar verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Zij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in haar eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekster nalaat enig identiteitsdocument voor te leggen, hoewel redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij op de hoogte is van het belang van dergelijke documenten:

“Het Commissariaat – generaal stelt vooreerst vast dat u geen identiteitsdocumenten neerlegt die uw identiteit kunnen staven. Nochtans had u die duidelijk wel in uw bezit op het moment dat u uw regularisatieaanvraag in 2010 indiende (zie administratief dossier) en verklaart u uw paspoort te hebben vernieuwd in functie van de procedure voor de rechtbank in 2015 (CGVS, p. 4). Gezien deze verklaringen, was u zich terdege bewust van de waarde van deze documenten. Dat u dan oppert in het persoonlijk onderhoud dat deze documenten in België zijn, maar hieraan toevoegt dat u niet precies weet waar deze documenten zich bevinden (CGVS, p. 3), is meteen veelzeggend over uw algemene geloofwaardigheid. Dit rijmt immers niet met het belang dat u kennelijk hechtte aan deze documenten tijdens eerdere procedures. Dat u geen documenten voorlegt ter staving van uw identiteit of asielrelaas is een eerste belangrijke vaststelling.”

In haar verzoekschrift wijst verzoekster erop dat zij haar Marokkaans paspoort niet kon voorleggen omdat zij opgesloten zat (en thans nog steeds zit) in het Centrum voor Illegalen te Brugge. Zij wijst er tevens op dat zij verklaarde dat haar paspoort bij haar broers/zussen thuis zou liggen aangezien zij haar dossiers mee opvolgen. Zij benadrukt dat zij niet meer weet bij welk familielid zij haar paspoort heeft achtergelaten en meent dat dit geen afbreuk doet aan haar geloofwaardigheid, *“te meer verwerende partij niet betwist dat verzoekster reeds diverse malen haar paspoort heeft kunnen voorleggen in voorgaande procedures”*.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet aantoont dat het loutere feit dat zij werd vastgehouden in het Centrum voor Illegalen te Brugge haar zou verhinderen om identiteitsdocumenten aan de Belgische asielinstanties voor te leggen, alsook dat zij heden nog steeds geen dergelijk document voorlegt in het kader van onderhavige beroepsprocedure. Er kan niet worden ingezien dat het loutere feit dat zij wordt vastgehouden in voormeld Brugs Centrum, het haar onmogelijk maakt om contact op te nemen met haar in België verblijvende familieleden, desnoods via haar advocaat, om alsnog identiteitsdocumenten te bekomen en te kunnen voorleggen aan de asielinstanties.

Wat betreft haar paspoort, dient er vooreerst op gewezen dat de commissaris-generaal terecht vaststelt dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekster op de hoogte is van het belang van identiteitsdocumenten, zodat van haar kan worden verwacht dat zij dienaangaande het nodige doet om deze voor te leggen. Dat verzoekster in 2010 en 2015 haar paspoort wel kon voorleggen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster heden nog steeds nalaat de Belgische asielinstanties enig identiteitsdocument voor te leggen. Dat verzoekster in gebreke blijft het paspoort voor te leggen dat zij al tot tweemaal toe gebruikte in andere procedures doet het vermoeden ontstaan dat zij dit bewust achterhoudt teneinde een mogelijke terugkeer naar haar herkomstland te verhelen aangezien dit de geloofwaardigheid van haar asielrelaas zou hypothekeren. Hoe dan ook, de vaststelling dat verzoekster geen enkel document neerlegt met betrekking tot haar identiteit en nationaliteit doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekster haar verzoek om internationale bescherming laattijdig indiende, hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden vluchtrelaas:

“Verder dient onderstreept dat u reeds een achttal jaar in België verblijft en na aankomst twee keer een aanvraag indiende voor regularisatie 9bis, namelijk op 29 april 2010 en 6 februari 2015 (zie administratief dossier). Beide aanvragen werden negatief afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (zie administratief dossier). Het is opvallend dat u toen met behulp van een advocaat een regularisatieaanvraag indiende, maar hierbij niet opteerde voor het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Immers, u beweert dat u gevlucht bent uit uw land omwille van K. en diens huwelijksaanzoek en doodsb bedreiging (CGVS, p.10, vragenlijst DVZ punt 5). Dat u in deze context na aankomst tweemaal een gewone regularisatieaanvraag indiende in plaats van een verzoek om internationale bescherming, is dan ook erg opvallend. Meer nog, u besloot pas een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België op 21 december 2018. Toch werd u volgens uw beweringen reeds in het jaar 2007 in Marokko benaderd door K.E.B. en volgde hij u ook de daaropvolgende jaren (CGVS, p. 16). Dat u pas elf jaar later, op een moment dat u al acht jaar in België verblijft, uw problemen met deze man kenbaar maakt aan de Belgische autoriteiten en dit overigens nadat u al meerdere maanden in een gesloten centrum verbleef en net voorafgaand aan een geplande repatriëring, is dan ook een indicatie dat uw vrees ernstig gerelativeerd dient te worden.

Dat u overigens totaal geen melding maakte van uw probleem met K. toen u op 25 augustus 2018 contact had met de Belgische autoriteiten, is eens te meer een opmerkelijk gegeven dat uw geloofwaardigheid erg doet wankelen. Immers, op dat moment werd gevraagd naar de reden van uw verblijf in België (zie administratief dossier). Dat u hierbij antwoordde dat u niet wist waarom u in België verbleef en het schijnbaar niet nodig vond om uw voorgehouden problemen met K. te vermelden, is dan ook erg bevreemdend en roept verdere twijfels op bij de ernst en geloofwaardigheid van uw asielmotieven.”

Dienaangaande stelt verzoekster als volgt in haar verzoekschrift:

“Verzoekster heeft nooit eerder asiel aangevraagd aangezien zij reeds andere procedures had lopen (regularisatie) en vermits zij in de overtuiging was, gelet op haar Marokkaanse nationaliteit, zij niet in aanmerking zou komen als vluchteling.

Verzoekster is naar het Rijk gekomen als analfabeet en heeft in haar land van herkomst nooit school gelopen. Verzoekster was echter in de overtuiging dat de regularisatieaanvraag de enige manier was om haar verblijf te regulariseren.”

De Raad stelt vast dat verzoekster reeds tweemaal een regularisatieaanvraag indiende in België en dit met de hulp van een advocaat (zie administratief dossier, stuk 9, ‘documenten buiten de asielprocedure’), zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij wel degelijk op de hoogte was of had kunnen zijn van de mogelijkheid om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen omwille van de beweerde bedreigingen waarvan zij stelt in Marokko het slachtoffer te zijn geweest. Er kan niet worden ingezien waarom verzoekster zou kunnen denken dat zij hiervoor niet in aanmerking zou komen louter omwille van haar Marokkaanse nationaliteit. Het enkele feit dat verzoekster voorhoudt dat zij bij haar aankomst in België ongeschoold en analfabeet was, heeft haar er klaarblijkelijk niet van weerhouden om tweemaal een regularisatieaanvraag in te dienen, zodat dit

element bezwaarlijk als een hinderpaal in haar hoofde kan worden beschouwd om reeds eerder een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Vervolgens herhaalt verzoekster een aantal van haar eerdere verklaringen, namelijk dat zij naar de politie ging zonder dat zij hier bescherming kon krijgen en dat K.E.B. een drugs- en alcoholgebruiker is die actief is in criminele bendes. Het herhalen van reeds afgelegde verklaringen volstaat op zich evenwel niet om de motieven in de bestreden beslissing dienaangaande *in concreto* te trachten te weerleggen. Overigens dient vastgesteld dat verzoekster geen enkel begin van bewijs voorlegt van haar bewering tweemaal klacht te hebben ingediend bij de Marokkaanse politie of van haar bewering dat de Marokkaanse politie corrupt is en haar geen bescherming zou kunnen bieden.

Hoe dan ook dient erop gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoekster het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren. Naast het herhalen van voormelde elementen uit haar vluchtrelaas, onderneemt verzoekster geen enkele poging om de pertinente en concrete motieven uit de bestreden beslissing met betrekking tot haar vluchtrelaas in een ander daglicht te plaatsen. Op geen enkele wijze weerlegt verzoekster de vaststellingen dat het niet aannemelijk is dat zij gedurende anderhalve maand voor haar vertrek alleen met haar buurvrouw in huis bleef wonen, hoewel zij toen reeds meermaals door K.E.B. en diens kompanen zou zijn bedreigd geweest, dat zij haar broer A. pas over de bedreigingen vanwege K.E.B. zou hebben ingelicht in 2010, terwijl zij reeds sinds 2007 stelt te zijn bedreigd geweest, en dat zij niet weet of de broer van Z., een meisje uit hetzelfde dorp, al dan niet iets over haar heeft gezegd aan K.E.B., hetgeen getuigt van een gebrek aan interesse in de door haar voorgehouden problemen.

Waar verzoekster verwijst naar de "*Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*" van UNHCR, dient erop gewezen dat deze nota van UNHCR geen afdwingbare rechtsregels bevat.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoekster er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoeksters vluchtrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in het verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voormeld artikel zou kunnen onderbouwen.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER